

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ ימים נוראים

האמת היא שחודש אלול הגיע בדיוק בזמן.

כמו תמיד.

רגע לפני שאני מאבד את הסבלנות.

כמה חבל שאין לי לוח שנה.

אילו היה לי, הייתי יודע מראש מתי הוא אמור להגיע.

אבל אני מנהל את חיי לפי אותות השמיים. ועדיין לא קלטתי את חשבון החודשים.

וככה אני מוצא את עצמי בתקופת בין הזמנים, מידי יום, בוקר צהריים וערב.

תחת השמש הקופחת. עם הזיעה הניגרת.

מיליון אנשים סביבי. רעש. המולה. צפיפות.

אנשים... אחחח... איזה מין יצורים מוזרים.

מתאמצים להגיע לבקר אותי.

מטלטלים את עצמם בדרכים.

נדחפים. רבים על כל פיסת מקום ליד.

ואחרי כל המאמץ והאנרגיה, יש להם תלונות עליי.

מדורים חדשים

לימי הרחמים

הקול חוזר

תשובה מהיבט אישי

סיפור של התקרבות
על פי מעשה מרב ותלמיד

קול כשוט

האם אנו מקשיבים לקול השופר או לקולות אחרים?

הקול חוזר

תשובה מהיבט אישי

3

ארזת לבד?

מה הכרחי לזרוק מהמזוודות בדרך אל הצדיק?

סיפור של התקרבות

על פי מעשה מרב ותלמיד

7

בראשית דברים / המשך \\ ימים נוראים

למה אני שחור היום?	אתם לא מתביישים? בחודש אלול לנסוע לים???	זה לא מרגיש להם סתירה לבוא לבקר אותי.
למה אני משפריץ עליהם מים?	אבל אני לא כועס.	אני חושב שאפילו הדגים שבתוכי קצת נרגעים כשהם רואים אותם.
למה אני כל כך מלוכלך?	כי כשהם עוזבים, מגיעים החברים הזקנים שלי.	אמת. זה כבר חודש אלול היום.
חוצפנים.	זה קורה בבת אחת.	אבל ממרומי גילי למדתי לאהוב אותו.
מי ביקש מכם להגיע?	בוקר אחד אני מתעורר קצת מאוחר. מתפלל על השקט המזור.	ואפילו לחכות לו.
תאמינו לי, הסתדרתי מצוין עם החברים הקבועים שלי.	ואז...	*
המבוגרים. הזקנים. אלו המיושבים בדעתם.	אז אני רואה אותם. מגיעים לאט. אחד אחד.	קוראים יקרים,
איך אני מתגעגע אליהם.	הידיים קצת רועדות. הרגליים לא לגמרי יציבות.	חודש אלול הגיע, וכולנו מוזמנים לחוות אותו יחד, בין דפי העלון שלנו.
הידיעה שתכף מגיע חודש אלול, והם חוזרים אליי, מעניקה לי כח להחזיק מעמד.	אבל הם מתקרבים אליי בנחישות אוהבת.	בישוב הדעת. ברוגע. בשמחה. בקרבה ואהבה.
קשה לי עם הצעירים.	גוררים לידי כסא נח.	בחודש הקרוב ילוו אותנו שני מדורים חדשים העוסקים בענייני דיומא:
בבין הזמנים הם משתוללים בשיא להט. מבלים איתי בלי חשבון.	מתיישיבים באנחת רווחה. נושמים את האוויר שלי.	מדור 'הקול חוזר' העוסק בענייני תשובה מתוך חיבור אישי.
אולם ברגע שנכנס חודש אלול הם הופכים להיות אחרים.	מסתכלים עליי במבט רגוע. כן. הם יודעים שחודש אלול הגיע. וזה עושה להם טוב.	והמדור 'סיפור של התקרבות', במשמעות הנסיעה אל הצדיק, לקראת הקיבוץ הגדול בראש השנה. הצטרפו אלינו!
לא מעיפים לעברי מבט.	הם אוהבים את החודש הזה.	חודש טוב ומבורך
חודש שלם חגגתם איתי ביחד. ועכשיו מה?	חודש הרחמים.	שלכם העורך
פתאום אני מוקצה. טריפה.		
אני יכול לדמיין את הקול הגוער של המשגיח שלהם:		

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -

תורה כה צנינא (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

הקול חוזר קול פשוט

האם אנו מקשיבים לקול השופר או לקולות אחרים?

חדש אלול הוא החודש האחרון בשנה. הסוף.

אבל במידה רבה הוא גם ההתחלה. הוא החודש שלפני הראשון.

אלול הוא ההקדמה לשנה החדשה.

השנה היא כמו מעגל שסופו נעוץ בתחילתו, והוא חוזר על עצמו
שוב ושוב.

וזהו גם סוד התשובה - החזרה שוב ושוב אל המקור.

הלוח ושוב

הסדרה שלנו נושאת את השם 'הקול חוזר'. ואפשר לשמוע את זה גם כמו
'הכל חוזר'.

כי בחודש אלול יש קול בעולם שקורא לכל הבריאה לחזור.

לאן לחזור? אל השורש. אל המקור. אל עצמנו. למי שאנו באמת.

אנו מכירים את הקול הזה מסיפורי התשובה הדרמטיים שאנו קוראים
בספרים ובעיתונים:

... "אי-שם במדבריות רחוקות, במעמקי הג'ונגל, או במנזר בהודו, שמעתי
בתוכי קול קורא אלי: אתה יהודי".

נדמה לנו שקולות התשובה מתעוררים דווקא תוך כדי אירוע דרמטי או
טרגדיה קשה.

אבל האמת היא, שהרבה מאוד סיפורי תשובה מתרחשים במקום הכי טבעי
ופשוט. במקום שאף אחד לא מצפה שממנו תתחיל תנועת תשובה.

תשובה היא המנגנון הבסיסי של העולם, וקל וחומר של היהודי. תשובה

היא התנועה הקדומה ביותר, לפני בריאת העולם.

זו תנועה שמושכת ומחזירה. לא במובן של לחזור אחורה, אלא במובן של להיות יותר קרוב למקור.

כשאדם צועד קדימה, אם הוא לא לוקח איתו גם את החיבור למקור, האנרגיה והכוחות שלו ילכו ויאזלו.

לכן למרות שהרבה יותר נחמד לנו להתקדם מאשר לחזור, אין אצלנו מושג שנקרא ללכת קדימה בלי לשוב.

כל התקדמות אמורה להשתלב גם עם פן של שיבה.

יש לכולנו את הרצון הבסיסי הזה לחזור אל המקור שלנו. לשוב אל עצמנו. להיות יותר אמיתי ומכוון.

זה בדיוק קול השופר שמהדהד בחלל בחודש אלול. אולם לפעמים אנחנו מגיבים אליו באופן שגוי.

הבה נצלול לתוך הסוגיה הזאת, וברשותכם, נפתח בסיפור קצר.

עורף הצדיק

את הסיפור הבא סיפר בעל המעשה, שהיה אחד מרבני הונגריה, שנודע כאדם צדיק ואיש מעלה:

כאדם צעיר, כך מספר הרב, הייתי טיפוס חסר מנוחה וקל דעת. אדם שחי את חייו בקלילות ובסוג של פריקת עול.

כמו רבים מבני גילי, לא חיפשתי כלום חוץ מעוד צחוק ועוד ליצנות. ומושא הצחוק הזמין והגניש ביותר היו צדיקים ואנשי מעשה.

אני הייתי ראש לכל הצוחקים. זה שידוע תמיד לחקות ולהגחך אותם, ולהפכם ללעג וקלס.

יום אחד נפוצה שמועה, שצדיק מפורסם בא לעיר הסמוכה אלינו. רבי יצחק אייזיק מקאליב זי"ע.

רבי יצחק אייזיק היה איש פלא ממש. היתה לו הנהגה מאוד פשוטה ועממית. גם אנשים שנחשבו לחסידים לא תמיד הבינו את התנהגותו. קל וחומר קבוצת פוחזים כמו שלנו.

החלטנו, אני ועוד כמה חברים, לנסוע אליו לשם הכיף, החוויה והצחוק. לא כדי להתבטל, אלא כדי לבטל.

כשהגענו אל הבית שבו התאכסן, גילינו להפתעתנו שאין שם שום גבאי, והדלת פתוחה לכל דורש. לא חשבנו פעמיים, נכנסנו פנימה, הסתובבנו בין החדרים, עד שהגענו לחדרו האישי של רבי יצחק אייזיק.

פתחנו את הדלת בלי לדפוק, ולהפתעתנו גילינו את הרבי ישן על מיטתו, פניו מוסכות אל הקיר. ראינו רק את עורפו.

הסתכלתי עליו, ובראש שלי כבר מתחילות להתנוצץ הברקות ובדיחות שנספר עליו. אולם תוך כדי שאני מתבונן על דמות הצדיק מגבו, קרה לי משהו שעד היום אינני יכול להסביר אותו.

כאילו יד נעלמת נכנסה לי לתוך הלב, והתחילה לסובב אותו. הרגשתי שהלב שלי מתהפך בתוכי. לא בפחד. לא באשמה. לא בשום סוג של התעוררות שהכרתי. אלא כאילו נברא בתוכי לב חדש.

פתאום שמעתי קול מתוך הלב שלי: הי, מה קורה איתך? איפה אתה בעולם? עד מתי?

אני הליצן והציניקן, זה שמחליק כל דבר עם צחוק ובדיחה. מרגיש פתאום תחושות בלתי מוכרות. געגוע. כמיהה.

! הקול חוזר

צדיק פועל דברים גדולים מאוד בשינה שלו. כי כשהוא ער הוא נמצא בכזו מדרגה גבוהה שאי אפשר לקבל ממנו. כשהוא ישן, דווקא אז הוא כאילו נכנס לתוך המצב שלנו.

כך גם לפעמים אדם לא יכול לקבל התעוררות מתוך צרות. אנחנו צריכים התעוררות מתוך השינה.

והשינה היא השגרה, ההתעסקות עם ההלוך ילך של החיים, ולפעמים דווקא שם נוכל לפגוש את ההתעוררויות החזקות ביותר.

קול מפיחיד

אם נודה על האמת, יש בנו פחד מהתעוררות. אנו מעדיפים לא להקשיב לקול השופר. הוא מלחיץ אותנו.

מצד אחד אנחנו כמהים לקול פנימי שיחזיר אותנו לאותנטיות ויחזיר אותנו לשורש. אבל מצד שני אנחנו מפחדים לשמוע את הקול הזה.

אולי שורש הפחד הוא שמא הקול הזה יתלוש אותנו מהחיים הרגילים שלנו. יעיר אותנו מהשינה.

הקול שאנחנו מדברים עליו, איננו קול ששומעים מתוך מחזה נבואי או חלום בהקיץ.

כולנו שומעים אותו.

הוא יכול להופיע כזיק של מחשבה שחולף לנו בראש. כתחושה פתאומית של אי-נוחות אמיתית מהמצב שלנו.

אנו יכולים לשמוע אותו בוקע מתוך עצמנו. ממשפחתנו. מהילדים שלנו ומהסביבה.

הבעיה היא שהתגובה הטבעית שלנו לקול הזה היא טריקת דלת.

כאילו מישו לוחש בתוכי: יש בכך משהו מעבר למה שאתה מכיר. יש בכך הרבה יותר.

בדיוק אז הרבי מתעורר. לא אומר לנו כלום, רק קם וצועד אל המטבח הסמוך, שם הייתה הרבנית אשתו.

הוא ניגש ואומר: בבקשה תכין לי אוכל גם לאורחים שלנו. הרי הצעירים הללו עוד יהיו פעם יהודים טובים וישרים.

מאותו רגע משהו השתנה בי. לא חזרתי הביתה. נשארתי עם הרבי. נצמדתי אליו. נעשיתי בעל תשובה, עד שהפכתי למי שאני היום.

פנים באחור

יש מושג כזה שצדיק משפיע על אדם באמצעות העורף שלו. בגמרא כבר מובא על רבי יהודה הנשיא, שמעיד שהוא הושפע מדמותו של רבי מאיר, כשהוא ראה אותו מאחוריו.

לפעמים אדם לא מסוגל לקבל הארה מהפנים, כי זה ריבוי אור. אז הוא מקבל אותה מאחור.

בדרך כלל עורף מבטא ריחוק, כמו הפניית עורף. אבל יש עוד בחינה בזה, שלפעמים דווקא העורף יכול להעביר מסר למישהו שנמצא במצב של הפניית עורף.

אם אדם מפנה עורף לכל דבר שבקדושה, דווקא העורף של הצדיק יצליח לתקשר איתו.

ועוד נקודה מעניינת ניתן ללמוד מהסיפור הזה:

יש בו התעוררות מתוך שינה כפולה. הרבי ישן והוא מעורר אותם. כשהוא ישן הם מתעוררים משנתם.

יש בזה אריכות גדולה בספרי הצדיקים, שלפעמים, כדי לעורר מישו מהשינה, הצדיק צריך לישון.

הקול חוזר

אבל אנחנו שומעים אותו כמו גערה: די, תשתפרו כבר!

מה אנחנו צריכים לעשות? שום דבר. פשוט לא להיבהל.

הקול הזה יגיע מתי שהוא. הוא נמצא כל הזמן באוויר. בפרט בחודש הזה.

וכשאנו מרגישים את ההתעוררות הזו, לא לברוח ממנה. אלא לחבק אותה.

לא צריך מיד לתרגם את הקול ל'מה אני אמור לשנות עכשיו'. קודם כל להקשיב למסר שהוא נושא.

כמו שמואל הנביא בנבואתו הראשונה, שאומר לקב"ה: "דבר, כי שומע עבדך".

דבר אליי, אני שומע. אני מקווה שאצליח גם לעשות משהו, אני אשתדל. אבל קודם כל אני שומע. הנבי.

קולות ההתעוררות הללו נשמעים מתוך אירועי החיים. נחפש אותם בתוך הקולות שהתרגלנו לשמוע כתוכחה:

אי אפשר ככה יותר! עד מתי? נמאס לי ממי שאני! תמיד אותו דבר!

בדרך כלל מאחורי המסרים האלה, יש קול פשוט ותמים שאומר: אני רוצה לחזור לחיים יותר נכונים. פשוט רוצה.

אבל על הקול הפשוט הזה אנחנו מלבישים פרשנויות: "אני לא מספיק טוב". "אני בעייתי". "אין לי סיכוי".

התפקיד שלנו הוא לנקות את רעשי הרקע ולהקשיב לקול הפשוט והצלול שאומר תמיד אחד:

בוא, אתה מוזמן לחזור למקום הטבעי שלך.

אנחנו מבוועתים מזה. אין לנו כח עכשיו לתשובה ותיקון המעשים. זה כבד עלינו.

אנחנו גם חוששים להתאכזב שוב מניסיון תיקון שחוזר על עצמו כל שנה מחדש.

הסיבה לכל המשבים החוסמים הללו היא, שאנחנו מפרשים את הקול כמשהו שמלחיץ.

למה? כי התרגלנו וחונקנו, לצערנו, שכל פעם שמישהו בא לעורר אותי, הוא מאשים אותי: "אתה לא בסדר. תשתנה".

במקום לשמוע את קול השופר קורא: "יהודי יקר, חזור לטוב שלך. למה שאתה ואני יודעים שמגיע לך, למקום שאליו אתה שייך באמת".

במקום זה האדם שומע נזיפה: "תתעורר. אתה לא בסדר. זוז כבר".

וזאת טעות. אנחנו מפרשים בצורה לא נכונה את הקול הפנימי הזה. ולכן התגובה שלנו היא בהלה, התגוננות, וחוסר חשק להקשיב לו. להיות הכי רחוק שאפשר ממנו.

להקשיב לקול

אז קודם כל, כמו בסיפור של הרבי מקאליב, קול אמיתי, לא בא להצביע על מה שאתה לא בסדר, אלא להזכיר לך מי אתה באמת.

שאנחנו לא בסדר - לא צריך להזכיר לנו. אנו זוכרים את זה לבד.

זו הסיבה שאנחנו כבר מיואשים מלהשתנות. אנו יודעים שאנחנו לא בסדר.

קול השופר הוא קול שבא לחשוף את האמת הפנימית שלנו. שפרו מעשיכם, אתם מסוגלים, אתם שייכים לזה.

\\ סיפור של התקרבות ארזת לבד?

מה הכרחי לזרוק מהמזוודות בדרך אל הצדיק?

סיפורי מעשיות מספר רבינו מעשה שנוגע במיוחד לתקופה שלנו - מעשה מרב ובן יחיד.

ב

זהו סיפור על התקרבות ונסיעה לצדיק. זה סיפור על המניעות שבדרך ועל המשמעות שלהן.

והוא נוגע לכל אחד מאתנו. לכל מי שיש לו חשק להתקרב לאור הצדיק.

בין אם הוא נוסע כבר שנים לראש השנה, ועדיין מעוניין להתקרב. בין אם זו לו הפעם הראשונה. ובין אם הוא עדיין תוהה בינו לבין עצמו.

כי בכל שלב בקשר בין האדם ובין הצדיק ותורתו, חוזר על עצמו אותו הסיפור - סיפור של התקרבות.

רב ובן יחיד

מַעֲשֵׂה בְּרַב אֶחָד, שֶׁלֹא הָיָה לוֹ בָּנִים. אַחֵר כִּף הָיָה לוֹ בֶּן יָחִיד וְגִדֵּל אוֹתוֹ וְהָשִׂיא אוֹתוֹ, וְהָיָה יוֹשֵׁב בְּעֵלְיָה וְלָמַד כְּדֶרֶךְ אֲצֵל הַגְּבִירִים.

וְהָיָה לוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל תָּמִיד, רַק שֶׁהָיָה מְרָגִישׁ בְּעַצְמוֹ שֶׁחָסֵר לוֹ אֵיזָה חֶסֶד, וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ מֶהוּ. וְלֹא הָיָה מְרָגִישׁ טַעַם בְּלִמּוּדוֹ וּבִתְפִלָּתוֹ.

רב ובנו היחיד - מה יכול להיות יותר מושלם מחד, וטעון מאידך?

סביב בנו היחיד של הרב נוצר מן הסתם מתח גדול. זהו 'יורש העצר'. כל תקוות הרב תלויות בבן הזה.

הרב משקיע בו, דואג לצרכיו, מגדלו לתפקיד המיועד לו.

הבן יושב בעליה ולומד 'כדרך אצל הגבירים'. אין לו שום מגע עם ענייני העולם הזה. שקוע בתורה ועבודה בישוב הדעת. אוכל 'קעסט' אצל אבא. לא חסר לו כלום. מסודר.

אך בתוך השלמות הנפלאה הזו, משהו מתערער. הבן מרגיש 'איזוה חסרון'.

הבעיה הגדולה של החיסרון היא, שאי אפשר לזהות אותו. לא יודעים מה הוא.

אין לך חיסרון קשה יותר, מחיסרון בלי שם. חסר לו איזה משהו, והוא לא יודע מה.

רבינו לא כותב במפורש מה החיסרון שחוזה הבן, אבל הסימפטומים של החיסרון הם חוסר טעם בתורה ותפילה. הבן לא מרגיש טעם בלימודו ובתפילתו.

וזה הדבר שהכי מאיים על האדם, שהוא מרגיש חיסרון אך לא יודע מה חסר לו. ידיעת החיסרון היא כבר תחילת הדרך אל הפתרון. אבל כשאתה לא יודע מה חסר לך - אתה נצרך לחלוטין.

כשאדם מרגיש פתאום שחסר לו בפנים משהו, כל החסרונות החיצוניים מתגמדים.

כי על חיסרון חיצוני לפחות אפשר להצביע, ולומר: טוב, אז חסר לי כסף, חסר לי בריאות, שידוך.

אבל כשאין חשק לשום דבר, ואין טעם בעבודת השם, כשהרצון נאכזר בלי שום סיבה, זה מתסכל ומלחיץ שבעתיים.

למה לא מאיר לי? למה לא מתחשק לי שום דבר? להיכן נעלם הטעם שחוויתי בעבר בעבודת השם?

בני הנעורים

וְסֵפֶר לְפָנַי שְׁנֵי אַנְשִׁים בְּנֵי הַנְּעוּרִים, וְנִתְּנוּ לִי עֶצָה שְׂסֵעַ לְאוֹתוֹ צְדִיק.

הבן הולך להתייעץ. הוא מוכרח לפרוק מהלב את מה שמעיק עליו. אולם ממי הוא בוחר לקבל עצה? משני נערים.

לכאורה, עצה בעבודת השם צריך אדם ליטול מן הזקנים. מאנשים מבוגרים, רציניים. למה ללכת לבני נעורים? ולמה דווקא הם אלו שהשיאו לו את העצה הנכונה לנסוע אל הצדיק?

רבינו אהב את הנערים ועבד איתם. הוא התריע והזהיר מלהיות זקן.

כי זקן זה לא עניין של גיל דווקא - כשאתה מתקרב לרבינו, גם אם עברת את גיל 90, אתה עדיין נער. אתה לא זקן.

עצת נערים אינה נובעת מניסיון חיים. אין להם פרספקטיבה רחבה שנצרכת בשביל עצה רגילה.

אך כאשר הנושא הוא חוויית חיסרון בלתי ברורה; מין תחושה של צורך פנימי עדין ונעלם - דווקא בני הנעורים הם הכתובת הנכונה. כי יש בהם תמימות וגם תשוקה.

רק נער תמים עם אש בעיניים, מסוגל לומר לך: "החיסרון שאתה מרגיש הוא אמיתי, למרות שאין לו שם. זה אמיתי, לך אל הצדיק שם נמצא הפתרון שלך".

אצל הזקנים ובעלי הניסיון, אלו שמכירים רק את מסלול החשיבה הרגיל שנבנה עם השנים, אין מקום בכלל לבעיה שכזאת.

אין לך טעם בלימוד ובתפילה? אבל אמור להיות לך טעם!

מה זה 'לא מאיר לי'? מה הכוונה 'אין לי חשק'? לא כתוב בשום ספר על דברים כאלו. תתאמץ יותר! אתה משקר. אתה מרמה את עצמך.

בספרי המבוגרים לא מופיעות בעיות שאין להן שם וכותרת - 'חסר לי משהו'.

אצל בני הנעורים יש יותר נכונות לצאת מהקופסא והשבלונה המוכרת. יש להם אמנם פחות ניסיון, אך הם מספיק אמיצים לנסות משהו חדש.

מאור קטן

וכאן מוסיף רבינו משפט מפתח, שמסביר איך נוצרה כל הבעיה של אותו בן יחיד:

וְאוֹתוֹ בֶּן הַגָּ' לְעֶשֶׂה מִצְוַת שְׂבָא עַל יְדֵה לְבָחִינַת מְאוּר הַקָּטָן.

העובדה הזו היא כביכול ה'אסון' של הבן יחיד. זה מה שגורם לו חוסר חשק וחוסר טעם.

סיפור של התקרבות!

אם אתה מרגיש חיסרון, סימן שיש לך שייכות
לאותו דבר שאותו אתה חסר.

וכך, גם בשביל לקבל את האור של המאור
הגדול שהוא הצדיק, יש הכרח בחיסרון.

והחיסרון הזה מלווה את כל מי שמתקרב לעניין
של רבינו.

דרך ההתקרבות האין-סופית לאור הצדיק
רצופה בחסרונות. כל שלב נוסף של התקרבות
מתחיל עם חיסרון. עם הרגשה שחסר לי.
שמשו לא מספק אותי.

אם אתה מרגיש חיסרון, תן לו לדבר. אל
תסתום לו את הפה עם כל מיני אמירות: "זה
לא חסר לך". או "אני יודע בדיוק מה אני
צריך".

תקשיב לו. אתה לא חייב לפתור אותו הרגע.
אבל לפחות תקשיב לו.

למדן ומיוחס

וְהָלַךְ אוֹתוֹ הַבֶּן יְחִיד וְסֵפֶר לְאָבִיו, בְּאֶשֶׁר שָׁאִינוּ
מִרְגִּישׁ טַעַם בְּעִבּוּדָתוֹ כִּנְל, וְחָסֵר לוֹ וְאִינוּ יוֹדֵעַ
מָהוּ. כִּכֵּן הוּא רוֹצֵה לְנִסֵּעַ לְאוֹתוֹ צָדִיק.

וְהָשִׁיב לוֹ אָבִיו: אֵיךְ אַתָּה בָּא לְנִסֵּעַ אֵלָיו? הֲלֹא
אַתָּה לְמַדָּן יוֹתֵר מִמֶּנּוּ וּמִיָּחָס יוֹתֵר מִמֶּנּוּ? לֹא
נֶאֱמָר לָךְ לְנִסֵּעַ אֵלָיו. כִּלְךָ מְדַרְךָ זוּ!

עַד שְׁמָעַע אוֹתוֹ לְנִסֵּעַ.

אבא יקר וחשוב, איזו מין תשובה היא זו, שאני
יותר למדן ומיוחס?

אני מספר לך שחסר לי משהו. שאני לא מרגיש
טעם בתורה ותפילה. אז כנראה שהעובדה שאני
למדן ומיוחס לא עוזרת לי.

הוא נהיה מאור הקטן. המאור הקטן זו הלבנה,
שהיא תמיד חסרה.

פתאום נפער בתוכו חיסרון מסוג שונה. אין
לו שום דבר באוצרותיו הרוחניים שיכול לעזור
לו.

הרי לא חסר לו משהו טכני - הוא לומד
ומתפלל, יושב בעלייה כדרך אצל הגבירים.
הכל פיקס.

הוא פשוט הפך להיות כלי מוכשר לקבל אור
גדול. נפתחה לו היכולת להרגיש חיסרון.

לאמיתו של דבר, זה זמן שצריך לאחל בו 'מזל
טוב'. סוף סוף אפשר להתחיל לדבר איתו.

וזה התובנה החשובה הראשונה שלנו:

חיסרון איננו בעיה. חיסרון הוא נכס קדוש. יש
לו תפקיד. הוא אמור לחבר אותנו אל המאור
הגדול.

אנחנו רגילים לפחד מהחסרונות של עצמנו.
להדחיק אותם. לא לתת להם מקום.

מנסים לסתום אותם עם כל מיני 'תוספי תזונה
רוחניים'. ללמוד יותר חזק. להתפלל יותר חזק.
העיקר לא להרגיש. לא להרגיש. להתעלם. זהו,
אין חיסרון.

אבל אם החיסרון לא באמת מתמלא, לא יעזור
להדחיק אותו.

כל אחד יכול לזהות האם מה שחסר לו הוא
תוספת מאמץ, או שאולי משהו אחר.

החיסרון זה המפתח שלנו! חיסרון הוא חלל.
מקום ריק שאפשר למלא אותו.

אז איזו טענה זו: "הלא אתה למדן ומיוחס יותר ממנו".

זו בדיוק הטעות של האב. הוא לא מסוגל לצאת מהמסגרת שלו.

להבנתו, החיסרון תמיד הוא בתוך המוכר והקיים. ולכן, אם אתה לא מרגיש טעם בלימוד, מי שאמור לפתור לך את הבעיה הוא למדן גדול יותר ממך. ואם אתה לא מרגיש טעם בתפילה, לך אל מי שיותר מיוחס ממך.

אבל האמת היא שהפתרון לא נמצא בתוך הקיים, כי גם החיסרון לא שם. הוא נמצא מחוץ למסגרת.

יש כאן עוד נקודה חשובה.

מן הסתם יש צדיקים שהם יותר למדנים ויחסנים מאותו רב, אז למה כל כך פשוט לו שהצדיק הזה פחות?

אבל הרב יודע טוב מאוד על מה הוא מדבר.

צדיק הוא אולי מיוחס, אבל לא יחסן. כלומר, הוא לא מתבסס על היחס שלו ועל הלמדנות שלו.

צדיק הוא נקי. מקבל כל פעם אור חדש מהשם יתברך. לא מבוסס על שום הקדמות. נייר חלק.

למדן ויחסן זה בדיוק ההיפך.

יחסן זה אדם שמתייחס לעצמו. הוא יודע ללמוד ולהתפלל. הוא מתבודד כבר 30 שנה. נוסע לאומן 50 שנה. הוא מכיר כבר את הכל.

יש לו מסורת. הוא זוכר מלפני שנה ושנתיים ועשר שנים. הוא נוסע דורות על אותו מסלול.

בשביל להתקרב לצדיק, צריך האדם להשתחרר מהייחוס שלו. להתחיל תמיד מחדש. לפתוח עיניים גדולות ותמימות, ולחפש כאילו מעולם לא מצא.

"רבינו, אני לא יודע כלום. הרגע הגעתי. אולי אני יכול לגלות משהו חדש".

רק כך אפשר להתקרב לרבנו ולמה שיש לו להעניק לנו.

האבא והשכל

והסיפור ממשיך:

וְחָזַר לְלִמּוּדוֹ וְשׁוּב הִרְגִּישׁ חֶסְרוֹן כֹּה־ל, וְהִתְיַעַץ שׁוּב עִם אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הַכֹּה־ל, וַיַּעֲצוּ אוֹתוֹ כְּמִקְדָּם לְנוֹסֵעַ לְהַצְדִּיק. וְשׁוּב הָלַךְ לְאָבִיו, וְהָטָה אוֹתוֹ אָבִיו וּמָנַע אוֹתוֹ כֹּה־ל. וְכֵן הָיָה כְּמָה פְּעָמִים.

הרב הוא טיפוס מסודר. הוא תלמיד חכם ומיוחס. ובראש שלו כבר מוכן המסלול הברור שמיועד לבן יחיד שלו.

הוא לא נותן לבעיות לבלבל אותו. "שב תלמד, ותפסיק לקשקש. הבעיות יחלפו".

"נדמה לך שלי לא היו בעיות בעבר? גם אבא היה פעם נער צעיר. אבל אני התעקשתי ולא התייחסתי אליהן, עד שהן נעלמו".

וכאן חשוב להדגיש: האבא והרב שאנחנו מדברים עליו, הוא לא דווקא דמות אנושית.

לכל אחד מאיתנו יש בפנים בתוך הראש דמות אבא ורב.

החכמה והשכל הם האבא שלנו. הם הרב שלנו.

הרב הזה אומר לנו מה לעשות ומה לא לעשות. ובדרך כלל אנחנו צריכים להקשיב לו.

סיפור של התקרבות!

אבל כשהוא מתחיל להשתלט עלינו, ולנסות להסיח דעתנו מחיסרון שאנחנו יודעים בתוך תוכנו שהוא אמיתי - כאן הוא כבר חורג מתפקידו.

אם השכל מנסה לשכנע אותנו עם כל מיני עצות שלא פותרות את הבעיה, עלינו לשים אותו בצד.

התעלמות. הדחקה. סיפורי עבר ועתיד - כל אלו אינם פתרון. הם לא מטפלים בבעיה עצמה.

דווקא כח הנעורים הוא זה שדוחף לפתרון ממוקד. סע אל הצדיק!

הנערים לא אומרים: "זה לא בסדר שיש לך חיסרון כזה. סאיז פאסט נישט - לא מתאים לך".

הם מכירים בבעיה ומצביעים על הכתובת של הפתרון.

ואכן, בסופו של דבר האבא נכנע. הוא לא רוצה שהבן שלו יסבול. הוא מרשה לו לעשות את הצעד המופרע בעיניו ולנסוע לצדיק.

אבל יש לו תנאים.

להשאיר את השכל

וְהָבֵן הַנַּ"ל הָיָה מְרִגִּישׁ שֶׁחָסַר לוֹ, וְהָיָה מְתַגַּעֵג מְאֹד לְמִלְאוֹת חֲסִדוֹנוֹ, וְלֹא יָדַע מִהוּ כֵּן"ל. וּבֹא עוֹד לְאֲבִיו וְהַפְצִיר בּוֹ, עַד שֶׁהִכְרַח אָבִיו לְנִסְעַ עִמּוֹ. כִּי לֹא רָצָה לְהַנִּיחַ אוֹתוֹ לְנִסְעַ לְבַדּוֹ, מִחֲמַת שֶׁהָיָה בֶן יָחִיד.

הרב מצטרף לבנו. הוא לא מניח לו לנסוע לבד. הוא חייב לשמור עליו.

וזה הטעות הראשונה דווקא של הבן.

למה לקחת איתך את אבא שלך?

השכל הוא חשוב מאוד. צריך לכבד אותו ובדרך כלל גם להתייעץ איתו.

אבל אם כבר הבנת שהשכל הוא לא זה שיושיע אותך. אם כבר קלטת שאתה אמור להתעלם מההתראות שלו ולעשות צעד לכיוון הצדיק. למה אתה סוחר אותו איתך?

אבא שלך הוא מושלם. חכם. יודע הכל. זכותו תגן עליך.

אבל אתה הוא זה שמתמודד עם הבעיה.

אז במטותא, תשאיר את אבא בבית! תניח את השכל!

לא לחינם, השאלה הראשונה ששואלים אותנו בדרך לרבינו בשדה התעופה היא: ארזות לבד? סימנא מילתא היא.

הנשמה שלך ארזה בעצמה את הכל. השכל רק ניסה להפריע לה.

זרוק החוצה מהמזוודות את כל מה שהוא דחף לך פנימה.

את המחשבות השליליות. את הדעות הקדומות. את ההקדמות הישנות.

תשחרר.

אתה מוכרח להגיע לרבינו נקי. לבד.

אומן ראש השנה

הפעם בניחא

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

הלב כוסף לרבינו, אבל נזכר בבלגן:
להתרוצץ, לחפש איפה לאכול, למצוא מקווה פנוי,
לדאוג לילדים - וכל זה כשאתה רק רוצה להתכוון
ליום הכי חשוב בשנה.

הפעם זה יכול להיות אחרת.

דמיין את עצמך מגיע לאומן - נושם עמוק, מרגיש שקט,
יודע שהכול כבר מחכה לך. המתחם שלנו נבנה כדי לתת
מענה לכל אתגרי ראש השנה, גשמיים ורוחניים,
כדי שתוכל להתמקד באמת: תפילה, התעלות וחיבור.

מה מחכה לך במתחם כיסופים:

שיעורים מעצימים
עם הרב דוד גבירצמן שליט"א
להכנה, התכוונות וחיבור

מקווה נקי ומרווח
בכל שעות היום
בלי תורים

תפילות מרוממות
בנוסח ברסלב באווירה
חמה ומשפחתית

מיקום חלומי - על שפת הנהר
קרוב לציון ורחוק מהרעש

מרחב מתאים לילדים
שמור עם חצר מרווחת

ארוחות חמות ומסודרות
בלי לרדוף ולחפש

כאן אפשר להניח את כל הדאגות ולצלול לראש השנה בשקט ובשמחה
מספר המקומות מוגבל - מי שסוגר עכשיו, מבטיח לעצמו אומן... בניחא

כיסופים
פשוט לחיות עם השם

לפרטים והרשמה
055-6697758 דוד קליגמן